ÎNVĂŢĂTURI DESPRE A FI

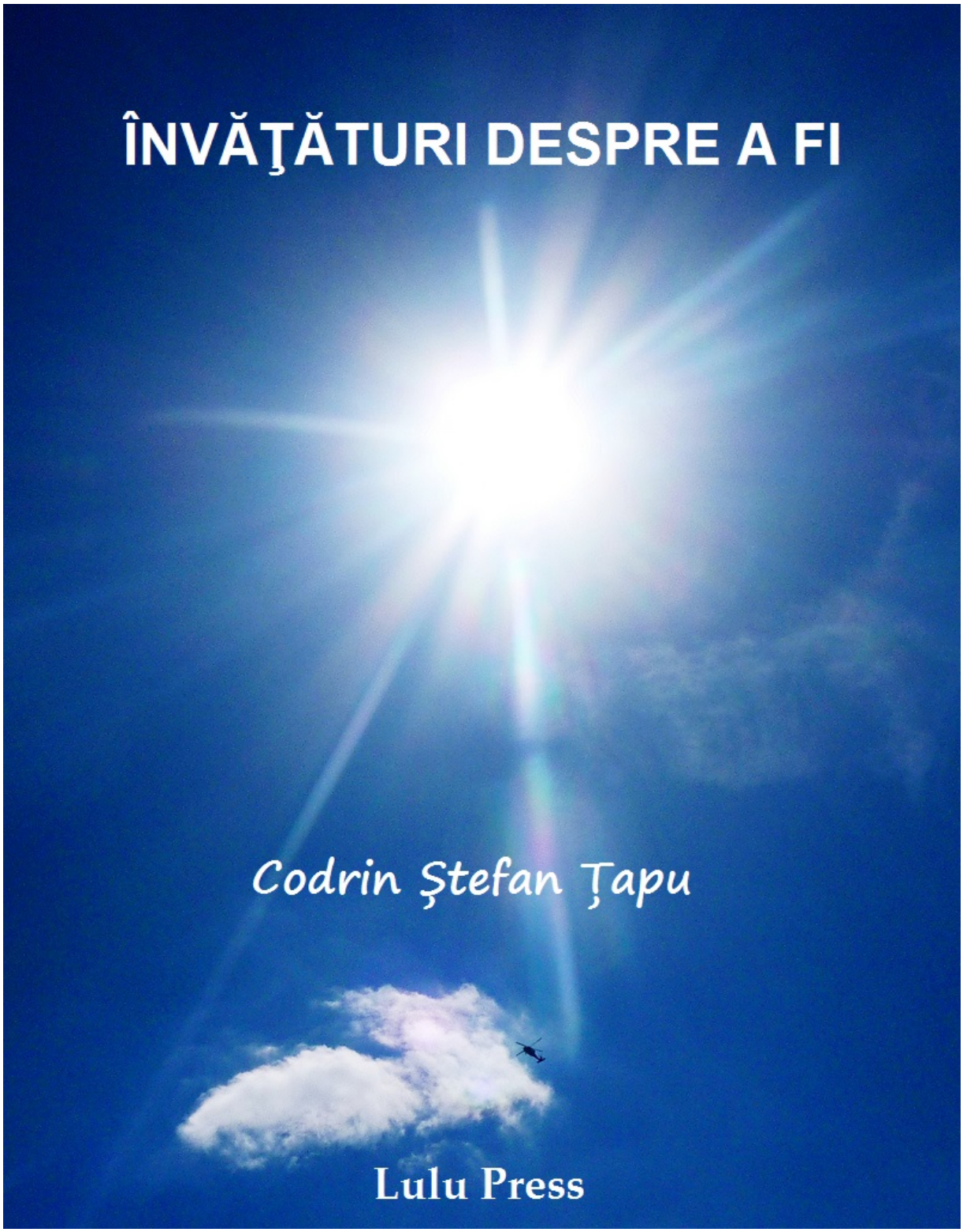

Codrin Ştefan Ţapu

Lulu Press

ÎNVĂŢĂTURI DESPRE A FI

Copyright © 2015 by Lulu Press. All rights reserved.
Autor: Codrin Ștefan Țapu

ISBN: 978-1-329-00668-3

Noua credinţă

Vă scriu vouă mai întâi toate acestea, ca să fiţi martori şi părtaşi la această naştere. Mai sunt multe de spus şi de făcut, dar vreau să le facem împreună.

Marile primejdii ale zilei de astăzi sunt războiul cu spiritualitatea, ce atacă dinspre ţinuturile bogate din nord-vest, şi fanatismul religios, ce îşi găseşte sălaşul în ţările sărace din sud-est. Ei sunt cei doi "nebuni" care dau şah, în diagonală, regelui-om.

Aceste primejdii pot fi înlăturate numai printr-un nou început. Nouă credinţă nu este o credinţă nouă. Este un nou mod de a trăi vechile credinţe. Un mod în care nu ucidem pentru ideile noastre, nu ne duelăm în ele, şi nici măcar nu "cădem de acord că suntem în dezacord", ci recunoaştem că suntem toţi egali, diferiţi, dar împreună, cinstind tradiţiile părinţilor şi strămoşilor noştri. Toate aceste tradiţii, puse împreună, sunt moştenirea noastră cea mai de preţ.

Duelul celor două fanatisme poate naşte moartea. Dar din iubirea între cei diferiţi va renaşte lumea.

Legea iubirii naşte religii

Când cineva te iubeşte cu adevărat, chiar dacă pleacă, vei simţi că a plecat pentru ţine, şi nu împotriva ta. Dacă şi tu iubeşti cu adevărat acea persoană, atunci, şi numai atunci, se va întoarce şi va fi cu tine mereu.

Cum să călătorim prin viaţă

Cel ce calcă pe cadavrele altora ajunge repede în vârful muntelui şi, ameţit, de la mare înălţime cade. Cel ce se urcă pe umerii altora vede departe, dar se opreşte repede, pentru că aceştia obosesc să îl mai care. Cel ce se ţine strâns de mâini cu ceilaţi şi îi trage după el, sprijinindu-se de aceştia când oboseşte, ajunge departe şi întemeiază o ţară nouă, căreia îi va fi rege.

Ghidul vieţii

Comportă-te că şi cum de purtarea ta ar depinde soarta întregii lumi.

Tratează-l pe celălalt că şi cum ar fi singură fiinţă de pe Pământ înafara de ţine. Dacă păţeşte ceva, ce te vei face singur?

Să ne purtăm unii cu alţii aşa cum este cel mai bine pentru noi toţi. Să fii bun cu celălalt înseamnă să fii bun cu ţine. Nu poţi fi bun cu ţine dacă nu eşti bun cu ceilalţi. Ce folos că în curtea ta e curat, dacă vecinul are un maldăr de gunoi?

Nu învinovăţi pe nimeni: nici măcar pe ţine însuţi. Nu pedepsi greşeală, ci corectează-l pe cel care a greşit. Dacă e rău, încearcă să-l faci mai bun, dar nu-l face mai rău acuzându-l şi chinuindu-l.

Chiar dacă te simţi nedreptăţit şi tratat că ultimul om, ai şanse să ajungi cel mai iubit şi cel mai respectat.

Cum îţi este, depinde în mare măsură de ceea ce faci. Deci fă lucruri bune, că să îţi fie bine.

Ţine-i în inima ta pe cei pe care îi iubeşti, şi nu vor muri niciodată.

Pune-ţi speranţa nu în realitatea fizică, materială, ci în puterea credinţei şi a iubirii, în lumea pe care o clădim împreună, cu sufletele noastre. Chiar dacă trupul cedează, cultura se perpetuează.

Ascultă-ţi înaintaşii, strămoşii. Ei sunt cu sute sau mii de ani mai în vârstă decât ţine.

Faptul că te-ai născut şi exişti e cel mai mare câştig. Depinde cum ţi-l "gospodăreşti". Cea mai mare "pierdere" ar fi fost să nu te fi născut. Cine nu s-a născut, nici măcar nu poate muri. Dar cine s-a născut, nu poate pierde totul. Nici măcar moartea nu poate şterge faptul că a trăit.

Cele Zece Porunci pe înţelesul tuturor

1. Faptul că te-ai născut este cel mai important.

2. Dacă trăieşti cu iluzii, de fapt nu trăieşti cu adevărat.

3. Dacă nu ai nimic sfânt, nu poţi trăi.

4. Dacă nu te odihneşti, nu te poţi bucură de nimic.

5. Întotdeauna există pe lume cineva mai important şi mai bun decât ţine.

6. Dacă iei viaţă cuiva, nu ai ce face cu ea.

7. De crezi vreodată că înşeli pe cineva, acela eşti tu.

8. Ceva ce nu îţi aparţine, nu îţi poate fi niciodată de folos cu adevărat.

9. Dacă minţi, înseamnă că urăşti realitatea aşa cum este, deci îţi urăşti viaţă.

10. Dacă ai vrea să fii în locul altuia, înseamnă că simţi că pentru tine nu este loc pe lume.

Rugăciune pentru fiecare

Mulţi ani minunaţi

Eu astăzi îţi doresc;

Mulţi precum calităţile tale -

De asta să nu ai teamă,

Minunaţi ca tine -

Pentru aceasta mă rog.

SUNTEM

Văzuţi de sus, din înălţimi

Nu suntem bărbaţi şi femei,

Soţi şi soţii,

Părinţi şi copii,

Morţi şi vii,

Pentru Dumnezeu contează doar A FI.

Dorul

Când ţi-e dor de cineva, ţi-e dor de relaţia ta cu acea persoană. Ţi-e dor de "voi". Ţi-e dor de propriul tău trecut. Dar trecutul tău eşti tu. Nu te poţi despărţi de el, chiar dacă ai vrea. De fapt, ţi-e dor de ţine. Aşa că, dacă te regăseşti pe tine, nu îţi va mai fi dor. Atunci poţi merge mai departe. Până când altcuiva îi va fi dor de tine. Toată viaţă noastră nu este decât o succesiune de doruri. Doruri ale noastre şi doruri de noi. Dorul nu e durere, ci e antidotul ei. Dor e dorinţa

redusă la esenţă. E bine să îţi fie dor şi să fii "dor-it". Înseamnă că exişti... Acum nu mai rămâne decât să şi... trăieşti.

"Ea este cu tine !"

Când m-a părăsit mama, L-am rugat pe D-zeu: "Doamne, Te rog, adu-o înapoi măcar pentru o zi, sau pentru totdeauna !"

Bineînţeles că nu mă aşteptăm să o facă, şi nici măcar să îmi răspundă. Dar El mi-a răspuns, făcând ceea ce I-am cerut, în cadrul unui "experiment de vis". Nici acum nu înţeleg de ce a făcut-o, având în vedere cât de neserios m-am rugat.

Iată răspunsul Lui, tradus în cuvinte:

"Dacă ţi-o aduc înapoi fizic, nu îţi va fi bine, chiar dacă nu îţi vine să crezi asta. Ar fi prea înfricoşător. Chiar dacă nu vrei să o crezi, te-ai obişnuit cu dispariţia ei fizică încă din momentul când a murit. În plus, era bătrână şi bolnavă. Acum nu mai este. Ai vrea să fie din nou aşa ? Dacă aş aduce-o mai tânăra şi mai sănătoasă, ar fi că şi cum nu ar fi trăit o parte din viaţă. Nu ar mai fi ea. Ai vrea o mama la fel de puţin înţeleaptă că ţine ?

Dar cel mai greu ţi-ar fi din pricina că ai şti că va trebui să te despărţi din nou de ea. A două despărţire ar fi mult mai grea decât prima. Ar fi insuportabilă. Şi inevitabilă. Fiindcă eu va iubesc prea mult încât să va înrobesc materiei sau veşniciei.

Crede în miracol, dar nu îţi pune speranţa în supranatural ! Eu nu trişez. Eu sunt Cel Ce a creat regulile jocului !

Ea ESTE cu tine !"

Ne-a spus-o el

Nu am înţeles ce ni se întâmplă. Nu am fost niciodată pregătiţi pentru asta. Nimeni nu poate fi. Poţi fi pregătit pentru moartea oricui. Poţi fi pregătit pentru propria-ţi moarte. Dar pentru asta nu poţi fi pregătit. Am crezut că băieţelul nostru nu mai e. Am crezut că a fost prea puţin. Am crezut că nimic nu are rost. Am crezut că mai bine n-ar fi fost. Am crezut că mai bine n-am fi fost.

Dar atunci noi nu ştiam că durata nu contează. Nu ştiam că nu există distrugere, ci trecere. Nu ştiam că trecerea nu înseamnă distrugere. Nu ştiam că trecutul nu moare.

Acele minute cât ne-am ţinut de mâini şi ne-am privit în ochi au fost cea mai importantă perioada din viaţă noastră. Atunci am aflat ce înseamnă iubire, ce înseamnă comuniune. Atunci am simţit că totu-i Tot. Atunci am simţit şi am înţeles. Ne-am spus-o noi. Ne-a spus-o El.

Ne-a spus-o el.

Cuvântul lui D-zeu

Legea bunului simt şi a bunei cuviinţe este cea mai veche lege, şi singură care ne uneşte pe toţi. După ea au urmat legile transmise nouă prin profeţi şi sfinţi. Şi abia apoi legile create de oameni.

Dar mesajul lui D-zeu nu este uşor de transmis şi de înţeles. Este uşor să confunzi vorbele oamenilor cu voia Domnului.

D-zeu nu ne cere să facem rău altor oameni sau să îi asuprim. El nu ne spune unora dintre noi că suntem cei mai buni, sau că doar noi avem dreptate. Orice mesaj, indiferent de la cine provine şi cine îl transmite, poate fi greşit înţeles şi interpretat.

Însă mesajul trimis în lume odată cu fiecare om, la naşterea să, nu da greş niciodată. Fiecare dintre noi este un cuvânt al lui D-zeu. Să îl ascultăm.

Revelaţia

Naşterea şi viaţă sunt o "recompensă" nemeritată, exact că şi cum ai primi o moştenire sau ai câştigă la loto. "Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat", spune Iov. Noi nu avem niciun rol aici. Nu putem să pretindem mai mult decât ne-a fost dat, ar fi o neruşinare, ar fi că şi cum cineva ţi-ar face un cadou şi tu ai face mofturi, ai spune "nu-mi place, nu e suficient, vreau unul mai mare şi mai scump". Nouă nu ne este frică să nu ne fie luat înapoi cadoul, pentru că ştim că asta nu se poate (viaţă deja trăită nu poate fi ştearsă din istorie) ci vrem mai mult, vrem o viaţă veşnică, vrem să fim că D-zeu. Dar de fapt viaţă această este "viaţă veşnică". Este "veşnică" tocmai pentru că timpul nu poate fi dat înapoi. Ce-am trăit rămâne bun trăit. Depinde în bună măsură de noi cum şi ce trăim. Revelaţia cea mare este că nu e importantă "continuarea", ci Existenţa că întreg. Tot ce-a fost, pur şi simplu Există, nu e nevoie să "continue". Aici nu e vorba nicidecum despre o negare a adevărurilor religioase cunoscute, ci dimpotrivă, este o înţelegere mai profundă a lor.

Pentru a ajunge la acest adevăr nu trebuie să ai calităţi morale deosebite, să citeşti cărţi mistice sau ezoterice, să treci prin anumite experienţe de viaţă şi nici să practici asceză, deşi toate acestea îi pot ajută pe unii. Nu e nevoie nici măcar să fii un om religios. Acest adevăr nu poate fi înţeles şi trăit sub influenţă puterii de convingere a cuiva şi nici prin efort propriu, ci e ceva ce vine

spontan, nu se învaţă. Este un adevăr pe care iniţiaţii îl cunosc şi care poate fi înţeles greşit de către cei ce nu îl "trăiesc". Îi poţi învaţă pe alţii, dar nu îi poţi transformă în "iluminaţi". Fiecare se "luminează" singur. Unii zic că acest adevăr nu trebuie spus, că provoacă "tulburare" fiindcă este înţeles greşit. Altădată, oamenii erau arşi pe rug dacă spuneau astfel de lucruri, sub pretextul "ereziei", motivul real fiind dezvăluirea unui secret iniţiatic ce putea provoca "agitaţie". Cred însă că astăzi suntem ceva mai cultivaţi încât să putem înţelege. Eu va respect la fel de mult cum mă respect pe mine şi cred că sunteţi cel puţin le fel de inteligenţi cum sunt eu. Îmi doresc să ajungeţi şi voi la acest adevăr, fără să treceţi prin ce am trecut eu.

Sensul vieţii

Naşterea este cea mai mare răsplată a noastră, iar moartea - cea mai mare pedeapsa. Nu meritǎm nici pe una, nici pe cealaltă. Nu credeţi în cei ce va trimit la moarte, spunându-va că oricum sunteţi nemuritori. Nu credeţi în cei ce pedepsesc sau combat moartea cu moarte. Nu credeţi în cei ce vor să va impună credinţele lor. Nu credeţi în ce va spun eu. Credeţi în bunul vostru simt. Credeţi în bunul vostru D-zeu.

Povestea vieţii

Viaţă fiecăruia dintre noi este o poveste căreia îi suntem autorii principali, dar pe care nu o putem scrie decât în colaborare cu ceilalţi. Cât de frumoasă este această poveste, ţine de talentul nostru, dar şi de al lor. Uneori, ceilalţi vor să se erijeze ei în principalii autori, având impresia că ştiu mai bine cum trebuie să ne sune povestea, sau pretind să-şi însuşească toate drepturile şi beneficiile de pe urmă vieţii noastre. Cei mai buni dintre "autori" sunt însă şi cei mai imitaţi, şi se simt mândrii de faptul că sunt modele cărora ceilalţi vor să le copieze viaţă. Dar că întotdeauna, nici aici plagiatul nu este o reţeta de succes. Fiecare trebuie să îşi scrie viaţă aşa cum ştie şi cum poate, altfel nu va fi niciodată el însuşi, va trăi doar pe jumătate.

Să scriem o poveste cât mai frumoasă vieţii noastre. Este povestea prin care vom rămâne în lume. Este povestea pe care o vom citi veşnic.

Omul, în câteva cuvinte

D-zeu nu a cerut permisiunea omului înainte de a-l crea. Deloc surprinzător, nu avea cui o cere.

După ce a creat Omul, D-zeu l-a întrebat: Îţi place viaţă ? Omul a răspuns: Da, dar nu foarte mult. Atunci vei trăi, dar nu foarte mult, i-a spus Domnul.

După ce a creat bărbatul şi femeia, D-zeu i-a întrebat: Vreţi să fiţi simpli şi nemuritori, sau sofisticaţi, dar muritori ? Ei au ales a două varianta.

Apoi i-a întrebat pe fiecare în parte: vreţi să fiţi singuri şi nemuritori, sau să nu trăiţi singuri, dar să fiţi muritori ? Ei s-au ales unul pe altul.

D-zeu a întrebat bărbatul şi femeia: vreţi să fiţi doar voi doi, şi să fiţi nemuritori, sau să fiţi mai mulţi, dar muritori ? Ei au ales să împartă viaţă cu alţii.

Dacă rămânea la stadiul de simplă celulă, omul, că şi alte fiinţe vii, ar fi rămas singur şi nemuritor. Dar a "vrut" mai mult şi, totodată, mai puţin.

D-zeu i-a făcut pe oameni atât de buni încât ei au împărţit cu urmaşii lor darul vieţii, cu preţul morţii. I-a făcut atât de buni cât au vrut.

Crezul Omenirii

Cred că Exist.

Cred că timpul ne da viaţă şi ne-o întrerupe, dar nu ne-o ia înapoi, căci timpul merge doar înainte.

Cred că moartea este un sfârşit, iar sfârşitul înseamnă desăvârşire, împlinire, nu distrugere.

Cred în puterea credinţei de a schimbă realitatea, cred în iubire şi în prietenie.

Cred în credinţa care nu e amăgire. Cred în cunoaştere, nu în iluzii. Vreau să ştiu mai mult, dar nu sper mai mult decât ştiu azi că e posibil.

Cred în proiecte, dar şi în viitorul imprevizibil. Cred în viaţă trăită în fiecare clipă, cred în cerul albastru, în frunzele verzi, în apusul de soare care anunţă un nou răsărit, dar cred şi în ultimul răsărit şi în ultimul apus.

Cred că toate au un sfârşit care nu face decât să le împlinească. Dar mai ales cred în ce-au făcut bun înaintaşii mei şi în ce pot face eu pentru că "Astăzi" să devină mâine un "Ieri" cât mai bun pentru mine şi pentru urmaşii mei.

Cred că şi înaintaşii mei au crezut la fel, căci altfel poate că nu existăm şi nu credeam. Aştept că şi urmaşii să creadă la fel că mine, pentru că atunci când se va sfârşi, lumea să fie toată o credinţă împlinită.

Eternul Testament

Sunt un simplu om care, că şi alţii, a primit o moştenire şi o da mai departe. Las moştenire urmaşilor mei un om care a fost străin în ţară străină, şi care acum este acasă, în ţară lui. Un om care atât şi-a iubit prietenii, încât le-a dăruit viaţă să, şi pe care prietenii l-au iubit atât, încât i-au dăruit înapoi viaţă lor. Un om care a spus că bunătatea este un semn al credinţei, şi cine nu are bunătate, nu are credinţă. Un om care nu a găsit calea în cer, ci în inima. Un om care mi-a arătat cât de simplă e viaţă pe care insistăm să o complic... Ei sunt Moise, Iisus, Mahomed, Buddha, Confucius... Toţi aceştia, că şi alţii, sunt "un om". Omul.

Clipe de veşnicie, sau marele secret al iniţiaţilor

Cei mai mulţi oameni spun că ei cred în "viaţă de apoi" sau în viaţă veşnică. Dar oare câţi ştiu ce înseamnă această ? Viaţă este fapta, este acţiune. După ce ţi-ai încheiat viaţă, mai poţi face ceva ? Mai poţi lucra, te mai poţi distra ? Mai poate există timp după ce timpul tău s-a sfârşit ? Marile religii ne spun că după moarte continuăm să existăm, dar că nu mai putem face nimic pentru a ne mântui, dacă nu am făcut-o în timpul vieţii. Asta înseamnă că rămânem cu ceea ce am trăit. Existenţa noastră de acum este tot ce contează. Ea nu dispare, dar se termină. Ce nu am făcut acum, nu mai putem face nicicând, iar ce am făcut, nu mai putem lua înapoi. După ce murim, viaţă nu mai continuă, ci se desăvârseste. Nu va fie frică de întuneric ! Numai copiilor le este teamă de el. Nu va temeţi de odihnă ! Oamenii maturi chiar au nevoie de ea.

Omul şi-ar dori o prelungire a vieţii după moarte, una în care, eventual, să continue să facă aceleaşi lucruri pe care obişnuia să le facă în viaţă această: să mănânce, să bea, să se distreze şi, dacă i s-ar da posibilitatea, poate chiar să fure sau să mintă. Dar, dacă ar există "prelungiri", atunci viaţă nu ar avea valoare. Valoarea vieţii stă tocmai în faptul că este un drum fără întoarcere, că nu poţi şterge şi corectă, că nu poţi trage duble că la film, până îţi iese. Raiul sunt bucuriile şi fericirile noastre, iar iadul - tristeţile şi nefericirile. Cel ce construieşte căsuţe de fericire pentru ceilalţi, trăieşte el însuşi într-un palat al fericirii. Cel ce face viaţă altora un iad, suferă mereu neîmpăcat, că un demon. De vreme ce rezistăm, înseamnă că suntem mai mult în răi, decât în iad. Să rezistăm, deci, şi să facem răi !

Orice clipă este la fel de importantă că şi veşnicia, pentru că este parte din ea. Nu există veşnicie fără clipe. D-zeu este veşnicie, şi a dat fiecărui om o bucată din veşnicia să. Să avem grijă să păstrăm curată bucată noastră de timp, pentru a nu "împestriţă" veşnicia lui D-zeu.

Poţi !

Poate unii ţi-au zis că eşti prea tânăr şi nu ai nimic de spus. Poate unii ţi-au zis că soarele tău deja a apus. Poate că te simţi comun, oarecare, simţi că nu eşti important, iar gândul acesta te doare. Greşită această concepţie: de fapt, fiecare om este o excepţie ! Poţi fi la fel de bun că şi cel mai

bun. Chiar dacă sunt că toată lumea, sunt unic, totul depinde cum ştiu să o comunic. D-zeu a creat lumea prin voinţă şi cuvinte: păstrează această totdeauna în minte ! Ajunge numai un cuvânt, şi poţi să faci cele mai măreţe lucruri de pe Pământ. Dacă nu te simţi în largul tău, caută-ţi un loc unde să te simţi că acasă. Dacă nu ieşi în larg, niciun peste nu-ţi intră în plasa. Dacă te mulţumeşti cu puţin, nu trăieşti din plin. Cine vrea mai mult, trăieşte mult. Poate nu eşti lăsat. Poate nimănui până acum de ţine nu i-a păsat. Poate nu vrei capul să-l scoţi. Dar poţi.

Bunul învăţător

Să vrei să-i faci pe ceilalţi să semene cu ţine, fiindcă tu crezi că aşa e bine, nu este o datorie, nu-i o dovadă de iubire, e o ieşire de orgoliu şi-un semn de nefericire.

Dacă faci pe cineva să repete ce-i spui tu, îl împietreşti că pe o stanca ce va reflectă ecoul vocii tale seci. Mai bine ajută-l să audă în el ecoul cuvintelor Celui care l-a creat. Mai bine ajută-l să-şi asculte bătăile sufletului. Ajută-l pe fiecare să găsească în el însuşi calea către adevărul vieţii sale, căci nu poţi trăi tu în locul lui. Aceea este adevărată cale către învăţătură.

Înţelepciunea unui copil

Uneori, adultul care spune: "Ce ştii tu? Eşti doar un copil !" este mai imatur decât copilul căruia i se adresează. Copilul nu are întotdeauna dreptate, dar e mereu sincer, chiar şi atunci când se preface. El nu îşi ascunde niciodată foamea de iubire. El nu acceptă niciodată realitatea că pe o fatalitate, şi nici despărţirea că pe o necesitate. Copilul întreabă: "De ce e cerul albastru?" "De ce nu pot să o mai văd pe bunica?" "De ce răsare soarele?" "De ce oamenii sunt răi?" El vrea explicaţie atât pentru bine, cât şi pentru rău, şi se minunează cum D-zeu ne învredniceşte cu amândouă. El nu se întreabă niciodată "De ce tocmai eu?" ci numai "De ce nu şi eu?" Dacă baţi un copil, el nu întreabă "De că mă baţi?", ci "De ce nu mă iubeşti?" E nevoie de multă maturitate că să ajungi la înţelepciunea unui copil...

Puterea femeii

Nu există fiinţă mai puternică decât femeia care spune: "N-o să mor din asta... Merg mai departe", în timp ce cu dosul palmelor îşi şterge discret lacrimile răzleţe de pe obraji. Să învăţăm de la ea. Şi mai ales, să încercăm să o ferim de a mai plânge vreodată.

Convingerile tale

Convingerile tale sunt importante. Dar la fel sunt şi ale celorlalţi. Nu încerca să îi convingi cu orice preţ pe alţii de adevărul a ceea ce crezi. Fii deschis la argumente, dezbate, dar nu renunţă niciodată la ce ai mai sfânt, şi nu le cere nici altora să facă asta. Dacă toţi oamenii ar fi crezut mereu aceleaşi lucruri, am fi rămas în epoca de piatră. Marile idei s-au născut din dezbateri. Diversitatea este fermentul civilizaţiei. Armonia şi progresul sunt fructele iubirii dintre cei diferiţi. Numai împreună putem găsi soluţii ! Cu condiţia să nu gândim cu toţii la fel...

Elogiu somnului

Somnul... odihnă deplină. Somnul este concluzia şi împlinirea tuturor idealurilor umanităţii. Somnul fără vise. Somnul profund. În somn realitatea nu e suprimată, ci devine virtualitate. E liniştea deplină, echilibrul perfect. El nu neagă ceea ce ai făcut în starea de veghe, ci într-un fel împlineşte totul, pentru că atunci eşti desprins de creaţia ta, nu mai eşti implicat în ea. E că atunci când închidem calculatorul după ce am terminat o lucrare: informaţiile din el nu dispar, doar că nu mai... veghează. Somnul nu e doar odihnă, e încheiere, e perfectare, e perfecţiune. D-zeu s-a bucurat după ce a făcut toate, iar apoi s-a odihnit. Pentru că ştia că mai există cineva înafara de El care să se bucure de ce a făcut. Numai că nu putem să ne odihnim chiar când vrem noi. Există o vreme pentru somn, aşa cum există o vreme pentru orice. Nu poţi dormi tot timpul. Nu poţi dormi decât după ce eşti treaz. Nimeni nu se naşte dormind. Cineincearca să-şi "provoace" somnul, îl confundă cu distrugerea. Dar somnul nu e distrugere, ci e o continuare. Somnul nu are noimă decât după veghe, după acţiune, după creaţie. El te scapă de epuizare şi îţi desăvârseste opera. Iar când se vor fi epuizat toate, tot somnul va veni şi ne va salva, fără să-l chemăm. "Să dormi, sau poate să visezi..." spune Hamlet. Vise... Atât, să dormi. Dar nu când vrei, ci când vine ora. Noapte bună !

Despre prietenie şi iubire

Îmi poţi fi alături chiar dacă nu crezi ce cred eu, sau dacă nu faci ceea ce eu spun şi fac. Chiar dacă mereu mă contrazici, poţi fi cu mine. Dacă îmi vei face un rău, n-am să te urăsc. Voi încerca doar să înţeleg de ce. Mă voi mâhni, nu pentru ceea ce îmi faci, ci pentru că asta îmi va arată că nu ţii la mine aşa cum ţin eu la ţine. Poate că unele dintre spusele şi faptele mele nu îţi plac; poate nici mie nu îmi place tot ce faci tu. Dar îmi place de tine. Şi îmi va plăcea în continuare, chiar dacă voi află că tu nu mă (mai) plăci. Dacă vei vrea să rămâi lângă mine, mă voi bucura. Dacă vei vrea sa ma părăsesti, nu voi încerca să te opresc cu forţa; aşa ceva ar fi inutil şi iluzioriu. Dar mă voi strădui să îţi arăt că nu ai de ce să o faci. Dacă nu voi reuşi, voi suferi, dar mă voi alina cu gândul că poate tu ai dreptate, că poate ne va fi mai bine aşa. Orice ar

fi, nu voi încerca să te schimb. Te plac asa cum eşti. Nimeni nu ar putea face o treaba mai bună decât Cel care te-a făcut.

Să fii direct, sau cum se naşte o relaţie trainică

--Îţi aminteşti ? Am stabilit, de la început, să nu ne spunem ce simţim, ci doar ce credem unul despre celălalt. La început, tu nu te puteai abţine să îmi spui când că mă adori, când că nu îţi sunt pe plac. După ce ţi-am zis, de nu ştiu câte ori, că a-mi spune acestea înseamnă să încalci regulă jocului, ai încetat. Apoi, am simţit ostilitate din partea ta. Dar era o ostilitate sinceră, sănătoasă, pentru că am simţit-o din felul cum mă priveai şi cum îmi vorbeai, nu din ceea ce spuneai sau făceai. Pe măsură ce relaţia noastră a progresat, iar eu te-am încurajat să-mi spui sincer ce crezi despre mine, acea ostilitate s-a stins.

--Da... Alţi bărbaţi vorbeau aşa de frumos cu mine încât ai fi zis că sunt cei mai cumsecade oameni, dar de fapt s-au dovedit a fi atât de răi... Tu nu erai deloc aşa. Nu îmi spuneai nimic, dar când eram cu tine, simţeam că ai un suflet bun.

--Într-o zi, mi-ai spus: "cred că nu eşti potrivit pentru mine şi mă gândesc că ar trebui să nu ne mai vedem." Din acea zi, ai devenit mai preocupată de ce am putea face împreună pentru că eu să fiu mai "potrivit", iar eu am petrecut mai puţin timp frământându-mă cu privire la ce simţi pentru mine. Acum, nu mai putem gândi unul fără altul, dar asta ne lasă reci; nu mai putem simţi unul fără celălalt, dar nu ne gândim la asta. Acum suntem cu adevărat împreună.

--Cu adevărat...

Nu tolera suferinţa

Suferinţa este inevitabilă, dar este tratabilă. Atât naşterea, cât şi moartea sunt asociate în mintea noastră cu o mare suferinţă. Dar naşterea poate fi "uşoară", iar moartea, "bună". La om, eutanasia ("moartea bună") nu trebuie să inseamne provocarea morţii şi nici măcar grăbirea ei, ci uşurarea, alinarea suferinţei dinainea morţii, iar pentru cei apropiaţi persoanei dispărute, şi a suferinţei de după. Naşterea, boală, moartea sunt toate marcate de durere. Durerea ne însoţeşte atât în momentele fericite, cât şi în cele dramatice sau tragice. Dar ea nu trebuie să fie mai mult decât un semnal de alarmă, nu trebuie să fie o tortură.

Sunt momente când credem că nu se mai poate face nimic în plus. Dar tocmai atunci rămâne de făcut lucrul cel mai important: să alinăm suferinţă.

Drumul vieţii

Drumul vieţii este la fel de lung pentru toţi. Numai că unii nu pleacă bine echipaţi la acest drum. Unii îşi uită proviziile, iar altora li se termină combustibilul. Unii nu ştiu să se orienteze în intersecţii şi apucă pe drumuri greşite sau ocolite; alţii nu fac suficiente popasuri pentru odihnă şi pot sfârşi în groaznice accidente. Mulţi se opresc pe parcurs, puţini ajung până la capăt. Să facem deci tot ce putem că să ducem călătoria vieţii la bun sfârşit. E că în trafic: de noi depinde atât viaţă noastră, cât şi a altora. Dar să nu uităm: viaţă este o călătorie de plăcere, nu din obligaţie. Deci însuşi drumul ne e tuturor cea dintâi destinaţie...

Călătoria

Viaţă este aidoma unui urcuş pe o potecă îngustă de munte, unde echilibrul îţi este mereu ameninţat între peretele de stanca al lumii şi prăpastia propriei minţi. Pe acest drum întâlneşti două mari pericole: panică produsă de hăul interior al neajutorarii, care te face să te agăţi disperat de orice fisură din peretele realităţii, şi pe de altă parte, ispita "sinuciderii" prin plonjonul în prăpastia mintală a viselor deşarte. Uneori, panică ne paralizează pe noi, excursioniştii în real, lipindu-ne cu faţă de peretele acestuia şi oprindu-ne să înaintăm către culmile sale. Alteori, gândul "aruncării în gol" prin fugă de realitate ne face să sovaim, balansându-ne că acrobaţi nesiguri pe muchia abisului interior. Dar ne întăreşte credinţă că, odată ajunşi pe vârful muntelui, asemenea lui Moise, îl vom întâlni pe D-zeu. Călătoria e lungă. Să nu ne grăbim, pentru a nu ne pierde "suflul" şi... sufletul.

Casa noastră

Casă noastră, ce-am făcut cu ea ?! Noi, oamenii, suntem că nişte fraţi şi surori abia trecuţi de vârstă pubertăţii, pe care capul familiei i-a lăsat singuri să aibă grijă de casă. Noi însă, văzându-ne "stăpâni" ai casei, ne-am făcut de cap. Ne-am chemat prietenele şi prietenii şi ne-am îmbătat, ne-am drogat, ne-am bătut între noi până ne-am umplut de sânge, am făcut sex neprotejat, am consumat toate proviziile, am tăiat pomii din curte şi i-am pus pe foc şi am chinuit groaznic toate animalele de pe lângă casă. Unora dintre noi le este teamă că Tatăl se va întoarce şi îi va pedepsi. Ceea ce ei nu ştiu este că Tatăl nu se va mai întoarce. Pentru că El nu pedepseşte, ci doar da libertate. Vom rămâne să trăim chinuiţi în această casă devastată până când ne vom da seama că trebuia să Îl ascultăm, până când vom realiza că trebuie să ne maturizăm şi să nu mai fim aceiaşi veşnici adolescenţi neliniştiţi şi nesăbuiţi.

Traieste-ţi viaţa, dar ai grijă să nu îţi grăbeşti moartea !

Omule, fii smerit !

Omule, fii smerit ! Eşti cununa creaţiei, dar asta nu te face regele lumii ! Când ai rănit ultima dată un om cu vorbele tale ? Eşti singură fiinţă care ştie că va muri, dar asta nu îţi da dreptul să nu îi laşi pe alţii să trăiască ! Prin alcătuirea sufletului, semeni Creatorului, dar purtarea ta e adesea a distrugătorului ! Nu uită că eşti o parte vitală din trupul omenirii ! Ce se întâmplă cu trupul dacă ficatul se răzvrăteşte împotriva creierului ? Dar dacă inima se lasă pe tânjală ? Nu piere totul ? Omule perfid, "animal" ar fi pentru ţine un titlu de nobleţe... Te crezi superior leului? El ucide că să mănânce, nu că să se distreze. Mai bine ai fi animal, decât venal. Mai bine ai fi canar, decât canalie... Nu eşti o bestie... Eşti copilul lui D-zeu, dar nu uită nicio clipă că până şi virusul ţi-e frate mai mare...

Nu suntem vinovaţi

Nu sunt perfect. Am făcut multe greşeli. Poate nu ştiu destule: atunci învaţă-mă. Poate nu sunt suficient de inteligent: atunci luminează-mă. Dacă eşti mai deştept că mine, deşteaptă-te şi deşteaptă-mă. Ştiu că ţi-e greu. Cui are multă minte, i-e greu să fie "cuminte". Unii oameni, cu cât sunt mai inteligenţi, cu atât sunt mai răutăcioşi şi mai ranchiunoşi. Dar încearcă! Poate eşti mai credincios că mine. Trăieşte-ţi credinţă! Unii doar cred a crede, făcând multe rele! Poate ai mai mult suflet decât mine; dacă eu nu am destul suflet, atunci pune tu. Dar nu sunt vinovat. Nimeni nu mă poate convinge că dacă eu mă simt prost, altora le va fi bine. Nimeni nu mă va convinge că suferinţă e bună la ceva. Dacă cineva e în comă, nu se trezeşte dacă îl iei la palme. Dacă mă chinui, nu mă vindeci. Şi nu te vindeci nici tu. Dacă îmi iei viaţă, nu o lungesti pe-a ta, nici nu o ţi-o faci mai bună. A sosit dimineaţa: e vremea să-ţi speli fata, şi vei vedea mai bine. Dacă ne dăm seama că nu avem vreo pată, atunci lumea devine mai curată. Dacă vedem că nu avem vreo vină, atunci lumea mai bună o să devină.

Sentimentul de vinovăţie este un prost judecător: îi condamnă pe cei buni şi îi achita pe cei răi.

Nu voiesc jertfă !

Dacă sacrific sau mă sacrific, nu scap de nimeni şi de nimic. Nu pot salva sau pedepsi pe nimeni, nici măcar pe mine.

Nu mă voi sacrifică pentru pentru a-i face pe plac celui care îmi vrea răul. Asta ar însemna că el să câştige. Dar dacă totuşi mă va ucide, eu câştig. Fiindcă după aceea nu mai are ce să-mi facă. În schimb, el va rămâne în viaţă şi alţii îţi pot face rău. Şi oricum, şi el va muri cândva. Dar nu ar fi totuşi mai bine să câştigăm amândoi ?

Fără ruşine

Pedeapsa nu corectează greşeala, nici nu îl vindecă pe cel pedepsit, ci doar, cel mult, îl face să se simtă mai bine pe cel care pedepseşte.

Ruşina, ca şi vina, sunt pedeapse învăţate. Prin ruşine, oamenii nu devin mai buni, ci doar îi mulţumesc pe ceilalţi, devenind dependenţi de aprobarea lor. Prin sentimentul de vină nu faci decât să îţi satisfaci nevoia de pedeapsa pe care ţi-au inculcat-o cei ce te-au educat.

Fac ceea ce fac nu pentru că mi-e frică de pedeapsa, sau pentru că mi-e frică să nu mă fac de ruşine, sau pentru că mi-e frică de propria conştiinţa, sau pentru că mi-e frică… fac ceea ce este drept nu pentru ceilalţi, ci pentru că aşa vreau, pentru că, spre deosebire de un animal dresat, am Libertate şi spre deosebire de unul sălbatic, am Responsabilitate. Dacă ceva mă deosebeşte de un animal, sunt tocmai aceste două picături de Divinitate…

Dacă pe copiii noştri îi vom educa să se teamă, să le fie ruşine, sau să se simtă vinovaţi, atunci îi vom învăţa cum să scape, să se fofileze, să trăiască precum nişte fugari de ceilalţi şi de ei înşişi, nu ca nişte stăpâni ai vieţii lor.

Ţara şi eroii

Eroismul şi martirajul conduc la justificări de tipul "nu putem să renunţăm; s-a murit pentru asta", ceea ce nu face decât să amplifice violenţă. Ce să alegem: curajul sacrificiului, sau modestia de a te da la o parte, ştiind că moartea nu aduce în final decât tot moarte ? A fi martir înseamnă a continuă să crezi că eşti în dialog cu un interlocutor care de mult nu te mai înţelege şi nu te mai ascultă... Poate că fără eroi şi martiri nu am mai avea nici agresori înverşunaţi, nici conflicte sângeroase. Cu "nebunii" nu poţi avea un dialog, nu îi poţi lua în serios că interlocutori. Dacă te ameninţă, cel mai bine e să zici că ei şi să gândeşti că ţine. Dacă cineva îţi pune cuţitul la gât, fie că încerci să ripostezi, fie să îl iei cu binişorul, tot te va hăcui. Cel mai bine este să stai nemişcat şi să faci ce îţi spune. Asta nu înseamnă că eşti de acord cu el, nici că "te faci frate cu dracu' până treci puntea". Principiile care acum suntacceptate în cazul agresiunilor individuale trebuie extinse şi la relaţiile dintre etnii şi state. Din punctul de vedere al maturităţii şi raţiunii suntem încă în copilăria omenirii.

Despre prietenie şi iubire

Îmi poţi fi alături chiar dacă nu crezi ce cred eu, sau dacă nu faci ceea ce eu spun şi fac. Chiar dacă mereu mă contrazici, poţi fi cu mine. Dacă îmi vei face un rău, voi încerca să te opresc. N-am să te urăsc. Voi încerca doar să înţeleg de ce. Mă voi mâhni, nu pentru ceea ce îmi faci, ci pentru că asta îmi va arată că nu ţii la mine aşa cum ţin eu la ţine. Poate că unele dintre spusele şi faptele mele nu îţi plac; poate nici mie nu îmi place tot ce faci tu. Dar îmi place de ţine. Şi îmi va

plăcea în continuare, chiar dacă voi află că tu nu mă (mai) plăci. Dacă vei vrea să rămâi lângă mine, mă voi bucură. Dacă mă vei părăsi, nu voi încerca să te opresc cu forţă; aşa ceva ar fi inutil şi iluzioriu. Dar mă voi strădui să îţi arăt că nu ai de ce să o faci. Dacă nu voi reuşi, voi suferi, dar mă voi alina cu gândul că poate tu ai dreptate, că poate ne va fi mai bine aşa. Orice ar fi, nu voi încerca să te schimb. Te plac aşa cum eşti. Nimeni nu ar putea face o treaba mai bună decât Cel care te-a făcut.

Oamenii din noi

Eu acasă, eu la şcoală, sau la serviciu. Eu cu prietenii, eu cu iubirea mea, eu cu mine însumi. Eu ieri, eu astăzi... avem tendinţa de a crede că suntem mereu într-un anume fel: fie îndrăzneţi, fie timizi, fie logici, fie emoţionali... că suntem... cine ştim noi că suntem. Dar de fapt, suntem câte puţin din toate. De pildă, când suntem puşi în situaţia de a salva viaţă cuiva, cel mai las dintre noi poate deveni cel mai mare "erou". Iar cine "taie în carne vie" poate "leşină" atunci când altul îl atinge doar cu un deget. Avem multe fete pe care le arătăm voit sau nu, în funcţie de dispoziţie şi de situaţie. Sunt oare acestea măşti ? Suntem mereu nişte falşi, jucăm doar nişte roluri ? Sau avem cu toţii personalitate multiplă ? Nicidecum. Aşa cum un grup de oameni, la nevoie, se comportă că o singură fiinţă, tot astfel fiecare dintre noi îi cuprinde în el pe toţi ceilalţi. Când ne-a făcut, D-zeu ne-a întrebat: vreţi să fiţi singuri, sau împreună ? Iar noi am răspuns: Împreună, căci singuri ne vom plictisi. Atunci, ne-a făcut astfel încât nu putem fi decât împreună. Şi ne-a zis: Că să va aduceţi mereu aminte ce înseamnă "a fi împreună", voi pune în fiecare dintre voi câte un pic din ceilalţi.

Omul şi haina

Se spune că nu haina îl face pe om... Însă aspectul fizic contează poate mai mult decât ne-am imagina. Dacă îţi schimbi aspectul fizic în bine, poţi începe să fii tratat că un prinţ; dacă ţi-l schimbi în rău - că un cerşetor. Oricine ai fi, dacă înfăţişarea ta se deteriorează, poţi ajunge să simţi că oamenii te tratează că pe un gunoi, chiar dacă îţi zâmbesc forţat. Oamenii se pot uită la ţine că la un obiect ciudat, că la o curiozitate, şi nu că la un om. De cele mai multe ori cu repulsie, chiar teamă, rareori milă, dar cel mai adesea cu o insistenţă lipsită de bun simt. Şi cel mai rar cu respectul cuvenit unei fiinţe umane. Unii rad, se arată şocaţi, exclamă şi comentează fără să le pese că îi auzi. Alţii întorc capul, ostentativ, în partea cealaltă, că să arate că nu suportă să te vadă.

Uneori poţi fi considerat bolnav incurabil, sau homeless, chiar dacă nu eşti, numai după felul cum arăţi. Chiar şi persoanele apropiate pot începe să te privească altfel. Dacă eşti îmbrăcat în zdrenţe, oamenii nu te recunosc, nici dacă eşti preşedinte. Alteori, oamenii se miră când te văd bine îmbrăcat, dacă faţă ta le sugerează mai degrabă că eşti un om al străzii. Încercaţi să ieşiţi pe

stradă îmbrăcaţi în haine murdare şi ponosite şi să vedeţi cum va priveşte lumea. Încercaţi să cereţi ceva la un magazin prefăcându-va că va bâlbâiti, şi să vedeţi cum veţi fi trataţi.

Nu haina te face om, ci caracterul şi respectul acordat celorlalţi, oricum ar arată ei. Şi conştiinţa faptului că oricând te poate lovi nenorocirea. Şi atunci, în funcţie de caracter, poţi ajunge să-ţi doreşti moartea, sau să spui: "Mulţumesc, Doamne, că nu mi-ai dat mai rău".

Omul si puterea

Omenirea nu a supravieţuit datorită conducătorilor ei. Aceştia au promovat cel mai adesea războiul, lupta şi sacrificiul. Toate popoarele, statele şi religiile trăiesc prin oamenii simpli, nu prin cei care pleacă să înfrunte şi să semene moartea pe câmpul de bătălie, sau doar îi trimit pe alţii, nici prin cei ce îşi dau viaţă pentru convingerile pe care doar moartea li le poate lua. Omenirea a trăit prin cei care, fără a se trăda pe ei înşişi, au ştiut că "un cap ce se pleacă, sabia nu-l taie", în schimb poate găsi cai de topire a săbiilor de oţel şi a inimilor de piatră. Trăim prin cei ce îşi duc viaţă şi muncă zi de zi cu modestie, sau îşi pun geniul în slujba celorlalţi. Doar mintea ne-o da D-zeu, puterea ne-o dau oamenii. Să nu încercăm să le-o răpim pe toată, căci nu o putem duce şi ne va strivi. Putem slăvi puterea, dar puterea nu ne va ridică. Dacă vrei putere, ţine minte că puterea te va avea pe ţine, şi nu tu pe ea. Lumea nu poate fi guvernată de indivizi, ci doar de mituri şi de instituţii. Nu există "personalităţi istorice", ci doar "oameni de legendă", construiţi de ceilalţi. A lor este puterea. Oricât de inteligenţi am fi, fără alţii nu suntem nimic. Grupurile de interese sunt mai puternice chiar decât liderii de geniu, însă "grupul de interese al omenirii" este mai puternic decât toate. Că să trăim şi să fim noi înşine, nu avem nevoie de modele de eroism, de sacrificiu şi suferinţă, ci de modele de cumpătare şi hărnicie, de bunăvoinţa şi cooperare, de sinceritate şi creativitate. Suntem diferiţi, dar uniţi, organe vitale într-un corp viu. Suntem oameni. Nu putem există fără oameni, nici împotriva lor.

Despre manipulare

Se spune că vocea poporului este vocea lui D-zeu. Dar a ţine seama de vocea mulţimii nu înseamnă întotdeauna a o ascultă cu adevărat. Pot să ţin seama şi de lătratul unui câine care aleargă spre mine ameninţător. Asta nu în seamnă că acel lătrat îmi spune ceva, ci doar îmi semnalizează că trebuie să îmi scap pielea cumva. Poţi ţine seama de vocea oamenilor doar pentru a-i putea face mai târziu să strige din nou degeaba. Poţi să foloseşti vocea oamenilor pentru a-ţi face auzite propriile cuvinte, sau îi poţi face chiar pe aceştia să ţi le trâmbiţeze, fără măcar să îşi dea seama că sunt vorbele tale. Oamenii au tendinţa de a-şi strigă în public nemulţumirile, dar nu există orchesrta fără dirijori, nici filarmonica fără directori, iar cele mai angelice voci puse împreună pot da naştere unui vuiet infernal.

Vocea mulţimii este vocea lui D-zeu. Dar ceea ce spune această voce şi mai ales efectele acestor spuse vin adesea din altă parte...

Să facem Rai !

Raiul sunt bucuriile şi fericirile noastre, iar iadul - tristeţile şi nefericirile. Cel ce construieşte căsuţe de fericire pentru ceilalţi, trăieşte el însuşi într-un palat al fericirii. Cel ce face viaţă altora un iad, suferă mereu neîmpăcat, că un demon. De vreme ce rezistăm, înseamnă că suntem mai mult în Răi, decât în iad. Să rezistăm, deci, şi să facem Răi !

Codrin vorbeşte despre D-zeu cu un ateu

CODRIN: Dacă îl privim pe D-zeu în înţelesul mai larg, că ideea de absolut, atunci foarte puţini oameni ar putea spune că absolutul nu există.

ATEUL: Ei bine, problema aici este că iei un cuvânt obişnuit care înseamnă ceva specific şi doar îl redenumesti "D-zeu", că şi cum asta ar schimbă ceva. Singurul lucru care îl face este să permită credincioşilor să răpească înţelesuri legae de cuvântul "D-zeu" şi să le aplice în contextul a ceva care există şi este adevărat.

Dar până la urmă, ce este absolutul? Cum ştii că o anumită noţiune de D-zeu este reală şi altele nu? Tu crezi că zeul hindus Shiva există? Dacă nu, cum distingi ideea ta despre D-zeu de acea idee? Că aşa vrei tu? Că este mai popular D-zeul tău? De aceea avem nevoie de dovezi reale, căci aşa nu trebuie să te mai credem pe ţine pe cuvânt. Sau pe un hindus.

CODRIN: Ai dreptate. Nu putem defini absolutul. Dar ştim că există, aşa cum ştim şi că "realul" există. Există mai multe puncte de vedere asupra Divinităţii, în funcţie de mediul cultural.

Viziunea materialistă este că materia nu are început şi sfârşit. Sună cunoscut? Pentru un credincios, acestea sunt atributele lui D-zeu.

ATEUL: Asta spune fizică. Nu este o decizie pe care un materialist o face de dragul ideilor lui. Dar materialiştii pot să arate materia. Tu nu poţi să îl arăţi pe D-zeu. Aşa că ne bazăm pe ceea ce e dovedit: materialismul. Teologia ta poate să mimeze materialismul, dar până când nu ai ceva real să prezinţi, sunt doar pretenţii.

CODRIN: Ce înseamnă "ceva real"? Nimic din ceea ce ştim sau spunem nu este realitate obiectivă. Totul este rezultatul unei construcţii a minţii noastre, care depinde de ceea ce am învăţat. Nimeni nu poate dovedi că există. Acesta este un lucru de la sine înţeles. Tot ceea ce facem, inclusiv ştiinţă, se bazează pe el.

Cât despre un D-zeu personal, sunt înţelepţi care se îndoiesc de faptul că oamenii sunt persoane.

ATEUL: Care înţelepţi? Cine sunt ei?

CODRIN: John Watson şi B. F. Skinner au spus că unele cuvinte cum sunt conştiinţa şi persoană nu ar trebui folosite, pentru că realităţile din spatele lor, chiar dacă există, nu pot fi măsurate.

Noţiunea de persoană este la fel de greu de definit că şi cea de D-zeu. Dar cu toţii ne numim persoane.

ATEUL: Aceasta este o problema de cuvinte, nu de existenţa. Oamenii se ştie că există. Dumnezeii nu.

CODRIN: De vreme ce folosim gândirea şi cuvintele că să stabilim ce există şi ce nu, înseamnă că o problema de cuvinte este şi o problema de existenţa.

Este mai cu seama o problema de cuvinte: Dumnezeu este însăşi Existenţa, Fiinţă însăşi: "Eu Sunt Cel Ce Sunt" i-a spus El lui Moise. Nimeni nu poate nega existenţa însăşi. Până la urmă credinţele oamenilor nu sunt chiar atât de diferite între ele precum par...

ATEUL: Vorba ta este cu ascunzişuri. E aproape că şi cum cuvintele l-ar forţă pe D-zeu să existe. Se ştie că cei credincioşi vorbesc despre D-zeu, dar nu pot să arate că El există altundeva decât în mintea lor. Oare de ce?

CODRIN: Din aceeaşi pricina pentru care tu şi cu mine nu putem să arătăm că ştiinţă noastră există altundeva decât în mintea noastră. Sau chiar şi în ea.

Firul timpului

Timpul este continuu, este un întreg. El este împărţit în momente şi în perioade doar de către mintea noastră. Această împărţire ne face să credem că un moment, odată trecut, nu mai există. De aceea ne temem de trecere, de dispariţie şi de distrugere.

Însă dacă înţelegem că timpul este un fir continuu, şi nu un şir de momente, orice teamă de trecut sau de viitor dispare.

Moartea va păli

Fii conştient acum de ceea ce atunci nu vei mai putea şti.

Fii acum treaz pentru ca atunci să te poţi linişti.

Înţelege prezentul ca fructul trecutului, şi viaţa nu te va dezamăgi.

Trăieşte timpul ca întreg, şi moartea va păli.

Dulcele nostru cămin

Nu poţi ieşi din timp şi spaţiu decât cu puterea minţii. Iar dacă faci asta, vei înţelege adevărată lor natură, şi te vei linişti. Te naşti în lume şi mori, dar nu o poţi părăsi.

Viaţa este singură închisoare din care oamenii se tem să nu iasă, dar puţini sunt fericiţii care înţeleg că nu ar putea ieşi nici dacă ar vrea. Ei cred că moartea înseamnă ieşirea din această închisoare, unii susţin că se duc către un alt tărâm, al fericirii sau al dimpotrivă, al durerii, alţii cred că ies pur şi simplu spre neant, spre nicăieri. De fapt, la final, când timpul se opreşte, cu toţii ajungem doar în faţă porţii, dar nimeni nu iese.

“Închisoarea" vieţii este de fapt un minunat şi nemărginit palat.

Dacă vom înţelege că acesta este căminul nostru protector şi de nezdruncinat, dacă vom putea contempla cu adevărat, în toată măreţia să, calea noastră în această casă, atunci VOM ŞTI ŞI VOM FI.

Viaţă însăşi

Conştiinţa omului a fost întotdeauna supralicitată. Insă a fi nu se reduce la a şti că eşti. Să exişti este mai important decât să ştii că exişti. Animalele nu ştiu că există, dar această nu înseamnă că existenţa lor nu are valoare.

Conştiinţa este binecuvântare şi blestem. Binecuvântare, pentru că ne permite să ne bucurăm că existăm, iar blestem, pentru că da dependenţă. Conştiinţa ne panichează. Am vrea să fim mereu conştienţi, ne dorim cu disperare asta, ni se pare că ne vom "sufocă" dacă nu vom mai fi, dacă vom adormi şi nu ne vom mai trezi.

Ceea ce te face om deplin nu este doar să ştii că exişti, ci să înţelegi ce înseamnă să fii, şi să simţi asta.

Conştiinţa este dependenţă de timp şi spaţiu. Sunt eu, aici şi acum. Abia când ne încheiem viaţă ieşim de sub stăpânirea timpului şi a spaţiului pentru a le stăpâni noi. Dar atunci nu mai putem fi conştienţi. Nu mai putem nici măcar visa. E ciudat, dar nu putem există pe deplin până când nu ne încheiem existenţa şi conştiinţa. Kabbalah spune că însuşi D-zeu devine conştient doar prin conştiinţa oamenilor. Putem doar intui ce înseamnă să fii dincolo de timp şi spaţiu, dar nu putem trăi asta. Însă că să exişti pe deplin trebuie să fi trăit din plin, pentru a avea ce încheia.

Mii de ani oamenii au căutat sensul vieţii. Dar sensul existenţei era chiar în ei. Sensul vieţii este... viaţa însăşi.

Dumnezeu

D-zeu este Singurul pe care Îl afirmi chiar şi atunci când Îl negi. Cu privire la D-zeu, toată lumea are dreptate. Credincioşii au dreptate: D-zeu există şi este Totul. Şi ateii au dreptate: D-zeu nu există, El este Nimic. D-zeu este Totul, dar este şi Nimic. Totul, pentru că nimic nu există fără El, iar Nimic, fiindcă este dincolo de orice. D-zeu nu este un lucru sau o persoană la care să ne putem gândi şi despre care să putem spune ceva precis. Nu Îl putem cunoaşte şi nici măcar nu Îl putem simţi. Important este să nu uităm că El nu este "totul sau nimic", nu este extremism şi fanatism, este Unire şi Unitate, iară nu separaţie. D-zeu este Totul şi Nimic, este toleranţă şi acceptare, este dragostea contrariilor.

Unii spun că Dumnezeu există, alţii că nu. Unii spun că este aşa, alţii că este altminteri. Toţi au dreptatea lor, chiar dacă se contrazic, fiindcă D-zeu îi uneşte pe toţi. Dar important nu este să te gândeşti la El, ci să faci ce îţi cere, adică să faci ce face El: să dăruieşti cu smerenie. D-zeu nu ne-a dat tuturor la fel, tocmai pentru că a vrut să putem face şi noi ce face El: să dăruim.

Cert e că pe D-zeu nu îl putem vedea. Dar nici nu e nevoie. Fiindcă Îi putem vedea amprenta lăsată asupra lumii, urmă paşilor unui fugar care a dăruit în tăcere şi a rămas nevăzut, precum Nicolae, parcă ruşinat şi smerit că a oferit atâta.

Întrebaţi în taină un călugăr creştin sau buddhist, un brahman, un evreu hasidic sau un sufi musulman, şi toţi va vor răspunde acelaşi lucru.

Nu ştiu "cine este D-zeu". Nu mă interesează nici măcar dacă El "există sau nu". El este mai presus de ideea omenească de "Dumnezeu". Nu mi-a "poruncit" nimic, nu mi-a promis nicio recompensă şi nu m-a ameninţat cu nicio pedeapsa. Eu ştiu doar că nu pot trăi şi nici muri fără El.

Totu-i Una

Când ţi-e greu, uită de trecut, prezent şi viitor ! Nu trecut, nu regrete. Nu prezent, nu pierderi. Nu viitor, nu temeri. Doar FII !

Viitorul moare devenind prezent. Prezentul se stinge în trecut. Dar trecutul este fără de sfârşit.

Suntem trecători, dar trecutul nostru nu moare. Deci, suntem vii.

Moartea este un fel de a privi lucrurile, dat de concentrarea noastră pe prezent şi viitor. Pentru trecut, nu murim niciodată, căci în trecut rămânem. Când ne dăm seama că trecutul este viu, devenim şi noi vii, iar cei dragi ai noştri ce-au trecut sunt iarăşi vii cu noi.

Naşterea va este înviere. Nu va fie teamă, şi nu fiţi trişti ! Sunteţi VII, deci orice-ar fi, e Totuna, fiindcă Totdeauna, Totu-i Una !

Pe mâinile femeilor

Fraţilor, de atâtea războaie, lumea va pieri că un trup epuizat de boală. Nu puteţi clădi pacea pe echilibrul terorii. Vreţi să salvaţi lumea ? Lăsaţi-o pe mâinile femeilor. Ele niciodată nu îşi vor trimite copiii să moară în război.

Ce am învăţat de la femeie

De la femeie am învăţat că îndrăzneala şi curajul nu exclud prudenţă. Am învăţat că nonconformismul şi originalitatea, dacă nu se bazează pe studiu şi sârguinţă, nu au nicio valoare. De la ea am învăţat că cea mai mare infirmitate este neputinţă de a plânge. Am învăţat că din lacrimi se poate naşte fluviul speranţei.

De la ea am învăţat să ofer siguranţă. M-a învăţat că are nevoie să se simtă protejată nu atât pentru ea, ci că să îmi poată apară sufletul. Poate sună ciudat, însă doar de la o femeie poţi învaţă ce înseamnă să fii bărbat.

De la femeie am învăţat să trăiesc şi să iubesc. De la ea am învăţat să fiu. Un bărbat nu poate simţi niciodată ce înseamnă să dai viaţă. Dar poate învaţă. De la femeie.

Salvare, dar de la ce ?

Multe religii promit salvarea sau mântuirea, fie de la ciclul reîncarnărilor, fie de la pedeapsa eternă. Ideea de salvare presupune faptul că omul se află într-o condiţie precară, într-o stare critică, fie că a decăzut de la o stare iniţială de perfecţiune şi fericire, fie că a fost creat imperfect şi vrea să-şi depăşească propria condiţie. Însă fericirea, fie ea pământească sau "cerească", e ceva ce mulţi caută fără a şti ce este. Cine caută fericirea este un nefericit. Dorinţa de linişte sau fericire eternă presupune o nemulţumire profundă faţă de viaţă pământească, aşa cum este ea; ea implică mai degrabă o dorinţa de moarte, decât de viaţă. Chiar dacă pare şocant, afirmaţia "aş vrea să fiu fericit şi să trăiesc veşnic" ascunde adesea un "aş vrea să nu mă fi născut, decât să trăiesc aşa". De aceea, mulţi cad în cealaltă extremă, preferând alternativă "îmi fac de cap, că oricum nu voi trăi veşnic".

Omul nu are nevoie să fie salvat de un pericol exterior, ci de propria concepţie greşită asupra vieţii sale. Dacă se simte mulţumit şi împlinit de ceea ce este şi face, dacă simte că este o parte indispensabilă a întregului indestructibil al lumii, dacă este uimit în fiecare zi de miracolul existenţei sale, indiferent de durata şi greutăţile ei, atunci omul nu mai simte nevoia să fie "salvat" sau să afle "calea".

A fi nemulţumit de ceea ce ţi-a dat D-zeu înseamnă a-L sfida, căci calea şi salvarea sunt chiar viaţă ta.

Măsura omeniei

Înainte de a face rău cuiva, opreşte-te o clipă şi gândeşte-te.

Vei face rău unui om. Îl vei răni, îl vei supără, îl vei distruge. Îl vei ucide fizic sau sufleteşte. D-zeu este Cel Care l-a creat pe acel om şi îl iubeşte cu dumnezeiască iubire. Dacă cineva ar răni-o sau ar ucide-o pe cea mai dragă fiinţă a ta, cum te-ai simţi ? Ce ai face ?

Însă tu eşti om, nu eşti că D-zeu. Tu nu eşti capabil să iubeşti atât încât să creezi o fiinţă. Nu ai atâta iubire încât pentru ţine fiecare om să fie fiinţă cea mai iubita. Dar trist e că nu eşti nici măcar atât de Om încât să nu faci rău cu bună ştiinţă altui om.

Nu te asemeni deloc cu El, deşi te-a creat după chipul Sau. De aceea, El nu va face ce ai face tu.

Cultul celor vii

Cultul morţilor este răspândit în toată lumea. Dar cultul viilor este mult mai puţin răspândit. Trebuie să ne gândim mai mult la ce a făcut un om în timpul vieţii, şi nu atât să ne închinăm unui mormânt sau unui cadavru. Adevăratul cult al celor care au murit este cinstirea vieţii lor. Pe cei plecaţi dintre noi nu îi găsim la cimitir, ci acolo unde au trăit şi au lucrat.

Singurul mod de a sfida moartea este să cinstim viaţa.

Imaginea de ansamblu

Nu va lăsaţi furaţi de detalii. Încercaţi să vedeţi imaginea de ansamblu.

Uneori, ceea ce pare a fi cel mai mare interes al tău nu este în interesul tău.

Caută mai adânc şi vei găsi ce e mai important.

Alegerile pe care le faci la începutul carierei îţi vor marca întreaga viaţă personală; alegerile pe care le faci la început în viaţa personală îţi vor marca întreaga carieră.

Nu-i ascultaţi pe cei care va spun că doar prin competiţie veţi câştiga. Locul pe care îl câştigi în detrimentul altuia la fel de bun sau mai bun ca tine este un fals câştig. Va trebui să plăteşti mai mult decât merită.

Ceea ce este cu adevărat mai bine pentru mine este ceea ce este mai bine pentru noi toţi. Dacă mai binele meu este mai rău pentru altul, va trebui să plătesc mai devreme sau mai tarziu.

Gândeşte-te bine la ce îţi doreşti. Este mai dureros să pierzi ceva ce ai, decât să nu câştigi niciodată lucrul acela.

Cea mai grea lipsa de libertate este între gratiile propriei tale minţi.

Nimeni nu îţi poate face mai mult rău decât acepti tu, voit sau nu, să ţi se facă. Nimeni nu îţi poate face mai mult rău decât îţi poţi face tu însuţi.

Acolo unde nu există o soluţie materială, sigur poţi găsi una spirituală.

Nu întotdeauna soluţiile pe care le dorim noi sunt cele mai bune. Să lăsăm lucrurile să se întâmple. Privind în trecut, vom vedea că D-zeu a ştiut mai bine decât noi înşine ce era mai bine pentru noi. Acolo unde am ales noi, "după minea noastră", a fost mai rău decât unde a ales El.

Dacă nu te iubeşti...

Dacă nu te iubeşti pe ţine cu adevărat, dacă nu ai încredere în propria valoare, nimic nu eşti. Frică şi laşitatea sunt pericole de moarte ce te pândesc la tot pasul. Din ele se nasc făţărnicia, lipsa de asumare a responsabilităţii, ruşinea nejustificată, teamă de ce zic ceilalţi, lipsa întrajutorării, abandonarea celuilalt la greu.

Lăcomia şi zgârcenia se nasc din frică de a nu avea sau de a pierde. Vanitatea se naşte din frică de a nu-ţi dezvălui lipsa de valoare. Unii, când ajung la putere, se schimbă, devin trufaşi şi aroganţi. Ei nu se simt puternici, căci ştiu că puterea nu e a lor. Orgoliul şi trufia se hrănesc din frică de a nu-ţi pierde poziţia, care pentru ţine e totul, fiindcă te simţi un nimic.

Unii oameni te susţin atâta timp cât se simt în siguranţă, iar când îşi văd imaginea sau poziţia ameninţată, te abandonează sau pretind că nici nu te cunosc. Eventual îţi şoptesc la ureche: "Eşti bun, da-i înainte, dar eu nu mă mai bag." Altora le e frică să nu le iei locul, şi atunci îţi fură ideile şi nu recunosc dacă eşti mai bun decât ei.

Invidia se naşte din frică de a încerca să fii la fel de bun sau de realizat că şi cel pe care îl invidiezi. Invidiezi pe cineva ? Dacă te urăşti pe ţine într-atât încât nu poţi să îl admiri, atunci încearcă să faci măcar o mică parte din ce a făcut el. Dar nu faci, că ţi-e lene, sau în sinea ta crezi că nu poţi. Dacă unul e mult mai sărac că ţine, în loc să te crezi superior lui sau privilegiat, ajută-l să se pună pe picioare, pentru a învaţă şi tu să mergi. Dar nu poţi, că n-ai timp, sau ţi-e ruşine. Nu poţi, pentru că ai sufletul mai mic decât un vârf de ac. Dacă altul e mult mai bogat că ţine şi ştii că a furat, decât să te lamentezi, mai bine denunţă-l. Dar nu poţi, că ţi-e frică, sau crezi că nu e treaba ta. Dar să-l invidiezi, poţi !

Unele adevăruri dor. Unele adevăruri nu ne convin. Unele adevăruri ne sfredelesc aidoma unui burghiu în creştetul capului. Dacă nu vom încerca să fim sinceri cu noi înşine, dacă nu vom înceta să ne minţim, dacă nu ne vom cunoaşte şi acceptă adevărată valoare, ne vom îneca în mlaştina jalnică a propriei noastre frici, vom continuă să ne trăim iluziile de nimic, ne vom crede prinţi şi regine, proprietari de castele, pe când, de fapt, cerşim pe stradă o ţigară. Dacă nu ne vom consideră pe noi înşine oameni, nu vom reuşi să fim nici măcar animale.

Să facem istorie !

Dacă ţi-e frică de ziua de mâine, gândeşte-te la ziua de ieri. Bun sau rău, trecutul nostru este totul pentru noi, este viaţă noastră, şi trebuie să-l preţuim. Niciodată nu poate fi şters. Cu toţii vom muri cândva, dar viaţă noastră nu poate dispărea, căci timpul trece, dar nu se întoarce şi nu se răzgândeşte. A fi este câştigul ce nu se poate pierde. De n-am fi existat, n-am fi avut nimic; de vreme ce suntem, avem totul. Îţi pare rău că timpul trece ? Dacă nu ar trece, nu ai fi. Îţi pare rău că timpul nu se mai întoarce ? Dacă s-ar întoarce, ar fi că şi cum n-ai fi trăit. Timpul poate fi trecut, dar niciodată nu e pierdut. Viitorul moare devenind prezent. Prezentul sfârşeşte prin a fi trecut. Numai trecutul nu are sfârşit. Să încercăm, aşadar, să trăim la maximum a vieţii noastre istorie. Să încercăm să facem istorie.

Viitorul a început deja

Toţi întemeietorii marilor religii au fost genii ale spiritualităţii, animaţi de dorinţa slujirii propriului popor şi a întregii lumii. Ei au afirmat întotdeauna că bunătatea şi iertarea sunt atributele supreme ale divinităţii şi omului. Cei care i-au urmat nu s-au ridicat însă întotdeauna la înălţimea idealurilor originare. Astfel au luat naştere mituri care afirmă că fără violenţă, sacrificiu şi suferinţă nu poate există mântuire. Aşa s-au aprins multe războaie, crime şi genociduri.

Cât timp religiile vor susţine sacrificiul şi necesitatea suferinţei, lumea va continuă să fie violentă. Iar dacă religia ar dispărea, s-ar putea că lumea să nu mai fie nici ea. Dar religia nu este un rău necesar, ci un bine inevitabil.

Să promovăm religia păcii, nu pe cea a torturii şi crimei.

Religia iubirii, nu a pedepsei.

Religia vieţii, nu a morţii.

Calea către viitor nu poate fi lipsită de spiritualitate.

Viitorul nu este al unei noi religii.

Viitorul este al înnoirii religiilor.

Viitorul a început deja !

Când ne vom da seama că trecutul este viu, vom deveni de-a pururi vii, iar cei dragi ce ne-au părăsit vor fi vii cu noi.

Naşterea vă este înviere. Nu va temeţi ! SUNTEȚI.